



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ing. M. V.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Ing. Markem Andráškem, advokátem, AK Andrášek, Sobek a spol., s. r. o., se sídlem Rokycanova 379/5, 415 01 Teplice, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, Řetězová 2, 405 02 Děčín I, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2014, č.j. 5171/DS/2014, JID: 163373/2014/KUUK/Bla,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanové lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2014, č.j. 5171/DS/2014, JID: 163373/2014/KUUK/Bla, jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26.8.2014, č.j. MM/OK/PD/3302/14/R, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil dne 14.4.2014 v 11:14 hod. na rychlostní komunikaci R-63 na 7 km ve směru jízdy z Teplic do Ústí nad Labem tím, že jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky ŠKODA model Superb, RZ „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou dopravní značkou

B 20a po odečtení odchylky měřicího zařízení o 53 km/h, neboť Policií České republiky byla žalobci silničním radarovým rychloměrem naměřena rychlost 113 km/h, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, dle ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalobce se rovněž případně domáhal zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalobce v žalobě namítl, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručováno nejen jeho zástupci, nýbrž i jemu samotnému, když mu bylo doručeno dne 1.9.2014, kde bylo uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí může podat odvolání, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení, má z těchto důvodů za to, že lhůta pro odvolání počala běžet dne 2.9.2014 a uplynula dne 16.9.2014. Jestliže žalobce podal odvolání dne 15.9.2014, jedná se dle jeho názoru o včasné podané odvolání.

Žalobce rovněž namítl, že rozhodnutí žalovaného je ohledně běhu odvolací lhůty nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se touto otázkou vůbec nezabýval, proč je na žalobci, aby tyto důvody domýšlel. Žalobce v této souvislosti poukázal na ustanovení § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když zdůraznil, že v případě, kdy je účastníkovi správního řízení doručována písemnost, třebaže v řízení nemá nic osobně vykonat a současně je zastoupen zástupcem, není takový postup v souladu se zákonem a především není bez právních následků. Žalobce je totiž toho názoru, že norma, dle níž nemá doručení zastoupenému účinky na pro běh lhůt, se neuplatní. Žalobce má proto za to, že tím, že mu bylo taktéž doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně s poučením o možnosti podat proti němu odvolání, došlo k tomu, že byl nesprávně poučen o možnosti podat odvolání a lhůta pro podání odvolání mu začala běžet ode dne 2.9.2014. Na podporu své argumentace žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.6.2007, č.j. 1 Afs 39/20061-79.

V poslední žalobní námitce žalobce brojil proti tomu, že jej správní orgán I. stupně nevyzval k doplnění jeho „paušálního“ odvolání, proč následně žalovaný vycházel z neúplných informací ohledně důvodnosti omluvy žalobce z ústního jednání, které se konalo dne 25.8.2014.

Žalovaný spolu s celým spisovým materiálem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K věci žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zástupci žalobce doručeno dne 26.8.2014 a odvolání bylo podáno až dne 15.9.2014. Skutečnost, že předmětné rozhodnutí bylo doručeno i žalobci nemůže mít žádný vliv na to, že běh lhůty se odvíjí od toho, kdy bylo rozhodnutí doručeno zástupci žalobce (viz ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu). Pokud se týká ostatních námitek, žalovaný je pokládá za nedůvodné, kde jsou toliko vedeny snahou se vyhnout odpovědnosti za přestupek.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť zástupce žalobce výslovně souhlasil s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání a žalovaný

nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal kompletní správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud v Ústí nad Labem v této souvislosti předesílá, že rozhodnutí, proti němuž žalobce brojí, je rozhodnutí, kterým nebylo rozhodováno in meritum o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nýbrž rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto pro opožděnost. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.4.2012, č.j. 5 As 111/2011-87, www.nssoud.cz, uvedl, že: „V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).“

V návaznosti na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se soud zabýval ve věci toliko tím, zda zde byly důvody pro zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost.

Podle ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu platí, že: „S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.“

Podle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu platí, že: „Odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty.“

Podle ustanovení § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), platí, že: „Dokument, který byl dodán do datové schránky, je

doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu.“

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce byl ve správním řízení též zastoupen, a to stávajícím zástupcem JUDr. Ing. Markem Andráškem, advokátem, jak vyplývá z plné moci ze dne 16.6.2014. S ohledem na tuto skutečnost bylo proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve shodě s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu prostřednictvím datové schránky doručováno zástupci žalobce. K řádnému doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu ustanovení § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech došlo dne 26.8.2014, kdy se do datové schránky zástupce žalobce přihlásila oprávněná osoba ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 až odst. 4 zákona o elektronických úkonech, jak vyplývá z příložené doručky vytištěné z elektronického systému datových schránek. Tento den, tj. 26.8.2014, je pak nutné považovat za den oznámení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu běhu lhůty pro podání odvolání dle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu.

Jak bylo shora uvedeno, v daném případě lze odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podat do 15 dnů ode dne jeho oznámení. V dané věci bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zástupci žalobce doručeno dne 26.8.2014, přičemž od následujícího dne počala žalobci běžet patnáctidenní lhůta pro podání odvolání, která skončila ve čtvrtek **11.9.2014**. Žalobce však odvolání, kde bylo výslovně uvedeno, že jej podává proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podal prostřednictvím svého zástupce až dne **15.9.2014**. Jelikož odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno až dne 15.9.2014, přičemž lhůta pro jeho podání skončila již ve čtvrtek 11.9.2014, je zjevné, že tato lhůta uplynula marně, a žalobce tudíž odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal opožděně. Nelze než uzavřít, že úvaha žalovaného o opožděnosti odvolání byla správná.

Na shora uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručováno nejen zástupci žalobce, nýbrž i samotnému žalobci. V tomto ohledu soud odkazuje na ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, z něhož vyplývá jednoznačná zásada, že vyjma případů, kdy by měl zastoupený v řízení něco osobně vykonat, doručení písemnosti, tj. např. rozhodnutí, zastoupenému není jakkoliv relevantní pro běh lhůty pro případné podání odvolání. Jinak řečeno – pokud je písemnost doručena nejen zástupci, ale současně i zastoupenému, nevyvolává takový postup při doručování písemnosti zastoupenému žádné právní účinky, jak se mylně domnívá žalobce. Nadále proto výlučně a jednoznačně platí, že pro běh pro počátek běhu lhůty pro podání odvolání je rozhodující, kdy bylo předmětné rozhodnutí oznámeno zástupci. Předestřený právní názor ostatně koresponduje judikatuře správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.9.2013, č.j. 9 As 103/2012-41, č. 4363/2013 Sb. NSS., www.nssoud.cz), kde bylo mj. výslovně uvedeno, že: „... *Na základě výslovné regulace ve druhé větě citovaného ustanovení je zřejmé, že bylo-li v nynější věci rozhodnutí doručeno stěžovateli, ač byl zastoupen, nemá takové doručení vliv na běh lhůt. Pro jejich běh bylo rozhodné doručení zástupci stěžovatele.*“ Je tomu tak z důvodu, že doručení zastoupenému má toliko informační povahu bez jakýchkoliv právních účinků, a proto z této skutečnosti nelze jakkoliv dovozovat, že by odvolání měl podat samotný účastník správního řízení, a to zvláště za situace, když je v takovém řízení zastoupen právním profesionálem, který odvolání v dané věci rovněž podal.

Soud se neztotožnil ani s námitkou poukazující na poučení o možnosti podat odvolání do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, kterého se žalobci dostalo v rozhodnutí, které obdržel i on osobně. Žalobce zde dovozoval, že se mu takto dostalo poučení o možnosti podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S takovým výkladem se krajský soud neztotožnil. V poučení rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo uvedeno, že proti němu „... lze podat odvolání u Magistrátu města Ústí nad Labem. Lhůta pro podání odvolání činí 15 dní ode dne oznámení rozhodnutí, ... předá odvolání a spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu, jímž je Krajský úřad Ústeckého kraje.“ Citovaná část poučení tak v zásadě kopíruje zákonné znění ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu (o lhůtě k podání odvolání) a ustanovení § 86 odst. 1 správního řádu (o orgánu, u něž se odvolání podává). To, co je třeba rozumět pod pojmem „oznámení rozhodnutí“, pak poučení blíže nespecifikovalo, ale obsah tohoto pojmu je dán zejména ustanovením § 72 odst. 1 správního řádu, dle něhož se rozhodnutí oznamuje doručením jeho stejnopisu do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením, a dále ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, dle něhož nemá-li zastoupený v řízení něco vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Na základě ustanovení § 34 odst. 2 a ustanovením § 72 odst. 1 správního řádu je tedy zřejmé, že v nynější věci došlo k oznámení rozhodnutí správního řádu jeho doručením zástupci žalobce, a to přihlášením oprávněné osoby do datové schránky zástupce žalobce.

Co se týče obsahu poučení, tak dle ustanovení § 68 odst. 5 správního řádu se v poučení uvede též, od kterého dne se lhůta k podání odvolání počítá, je-li se možné proti rozhodnutí odvolat. Této náležitosti poučení rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostalo, když je z něj patrné, že odvolací lhůta běží od dne jeho oznámení. Smyslem poučení o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání je informování účastníka o této možnosti a poskytnutí základních údajů pro podání odvolání. Nad rámec nutného poučení by tak již šlo o poučení obsahující úplný rozbor toho, kdy dochází k oznámení rozhodnutí. K danému srov. též Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. rozšířené a aktualizované vydání Praha: Bova Polygon. 2012. s. 615, kde se uvádí: „Slovní spojení ‚od kterého dne se lhůta počítá‘ lze vyložit i tak, že postačuje uvést, že lhůta pro podání oprávněného prostředku běží od oznámení rozhodnutí, aniž by bylo nutné popisovat jednotlivé způsoby, jakými může k oznámení dojít.“

Na základě předestřených skutečností zdejší soud dospěl k závěru, že poučení bylo v nynější věci adekvátní a dostatečné. V takovém případě nepřicházela do úvahy ani aplikace ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu, na které poukázal žalobce, dle něhož lze odvolání podat nejpozději do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, bylo-li poučení neúplné, nesprávné nebo zcela chybné. V tomto ohledu soud navíc dodává, že v případě, že správní orgán písemnost doručuje kromě zástupce i zastoupenému, nejedná se z jeho strany o postup, který by byl v rozporu se zákonem.

Soud se z důvodu opožděnosti žalobcova odvolání nezabýval věcně právními námitkami žalobce, jež se primárně týkaly toho, že správní orgán I. stupně žalobce nevyzval k odstranění „paušálního“ odvolání a důvodnosti omluvy zástupce žalobce z ústního jednání, které se konalo dne 25.8.2014, a to s ohledem na výše předestřenou judikaturu Nejvyššího správního soudu včetně zdejšího soudu pojednávající o zúženém rozsahu přezkumu rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného.

V návaznosti na závěr žalovaného o opožděnosti žalobcova odvolání soud ještě pro úplnost podotýká, že z žalobou napadeného rozhodnutí, vyplývá, že žalovaný zcela dostál i své povinnosti zakotvené v ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, když po kvalifikaci

žalobcova odvolání jako opožděného se zabýval rovněž tím, zda v dané věci nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení nebo pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Námitky v tomto směru přitom nevznášel ani samotný žalobce.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. prosince 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová